

Dr. Petar Bazijanac

Narodni liječnik i medicinski prosvjetitelj

ZDRAVKO ŠABARIĆ

1. Uvod

U prosincu 2011. godine u đurđevačkom Domu kulture, Galerija Centar 2, otvorena je dokumentarna izložba o nadaleko poznatom narodnom liječniku i zdravstvenom prosvjetitelju dr. Petru Bazijancu. Izložba je organizirana povodom 30. godišnjice smrti, a to je ujedno bila i prigoda da se Đurđevčani i šira javnost još jednom prisjete njegovog doprinosa u formiranju zdravstvene službe, prosvjeđivanja lokalnog stanovništva i posebnog načina liječenja koje je bilo svima razumljivo, često prožeto duhovitim usporedbama i doskočicama. Dio ostavštine sačuvan je u obiteljima njegovih triju kćeri (Nada, Vesna i Jasna), tako da je tom prigodom prezentiran foto-materijal, pisana predavanja i savjeti, stručna literatura, predmeti iz ordinacije i doma te zanimljivi akvareli koje je sam naslikao, a usto, reproduciran je jedan tonski zapis nekada popularne radio-emisije.

Danas mnogi građani Đurđevca, pogotovo oni starije dobi, ulicu koja spaja središnji i istočni dio grada Đurđevca zovu - Bazijančevom. Ovoj su ulici vlasti mijenjale ime, ali nikad je nisu nazvali po čovjeku koji je ovdje stvorio svoj dom i nadaleko poznatu privatnu liječničku ordinaciju. Kućni broj 3. Danas je to Ulica kralja Tomislava. Pa ipak, duh doktora Bazijanca još uvijek živi među ljudima i proteže se ovom ulicom i gradom iako su prošle 32 godine od njegove smrti. Kao znak sjećanja, osim zgrade koja je obnovljena za druge sadržaje, stoji samo kamena ploča na pročelju koju je nekoć davno sam postavio:

UNIV. MED. DR. P. BAZIJANAC LIJEČNIK ROENTGEN!

Sl. 1. Petar Bazijanac u studentskim danima (vl. obitelj Bazijanac).

2. Obitelj Bazijanac, djetinjstvo i školovanje

Petar Bazijanac rođen je u Kalinovcu 22. veljače 1898. godine u obitelji obrtnika od oca Gregura (Gregorija, Grge) i majke Rozalije, rođ. Zalar. Obitelj Gregura Bazijanca bila je brojna: petero braće (Mijo, Valentin, Matija, Đuro i Petar) i dvije sestre (Cecilija i Marija). Mali je Petar odgajan kao vjernik katolik i takav je ostao do kraja života. Kao istaknuti građanin Đurđevca, koji je obnašao i visoke dužnosti, nije

se prestao družiti sa crkvenim dužnosnicima, niti odlaziti u crkvu. I u doba najtvrdog socijalizma i komunizma nije skidao križ sa zida u ordinaciji. Uostalom, i mlađi brat Valentin bio je isusovac i kasnije dijecezanski svećenik.

U djetinjstvu ga je pratila bolest i bila mu je potrebna višegodišnja liječnička skrb. U dobi od četiri godine prebolio je gnojnu upalu koštane moždine (*osteomyelitis acuta*), a kao posljedica ostala je ograničenost pokretanja lijeve ruke i lijevog stopala, sa skraćanjem lijeve noge. Posljedice bolesti nosio je cijeli život. Pet razreda osnovne škole polazio je u Kalinovcu, zatim osam razreda gimnazije u Bjelovaru, gdje je maturirao 1918. godine.

Otac Gregur po zanimanju opančar bio je i vrlo sposoban trgovac te je mogao školovati dva sina u inozemstvu (Petar i Valentin). S obzirom da je bio odličan učenik, ali krhkoga zdravlja, nije imao perspektive biti poljodjelac ili obrtnik. U obitelji je odlučeno da se školuje za liječnika. U to vrijeme u Zagrebu je postojao studij medicine, ali ga otac ipak šalje na studij u Beč smatrajući da su u Zagrebu još uvi-

jek nedovoljno iskusni profesori. S dvojicom školskih kolega iz Bjelovara upisuje Medicinski fakultet u Beču 1918. godine (*Medizinische Fakultät, k.k. Universität zu Wien*).

Studiranje u Beču odvijalo se uz dosta poteškoća, ali ne zbog učenja, nego nesigurnog okruženja u kojem je tada boravio. Izbio je I. svjetski rat, opasnosti na svakom koraku, a pored toga zavladała je i *španjolska gripa*. Tu bolest prebolio je i njegov cimer iz Bjelovara. „*Pucalo se. Stanovao sam daleko. Išao sam rano u grad da ne naletim na metak.*“, prisjeća se tih dana doktor Bazijanac u razgovoru. Nakon šest godina studiranja, diplomirao je 1924. godine na Medicinskom fakultetu u Grazu (*Karl-Franzens-Universität*).

Bio je u braku s gospođom Ljubicom, rođ. Turković, učiteljicom iz Đurđevca, s kojom se vjenčao u Zagrebu u crkvi sv. Marije 20. kolovoza 1939. godine. Imao je tri kćerke koje danas žive u Zagrebu, Nadu i Jasnu te Vesnu koja živi u Opatiji. Osobno je vodio uredan život i brinuo se o svojem zdravlju. Nikada nije pio niti pušio. Radio je puno, bez godišnjih od-

Sl.2. Studentski indeks Bazijanaca s bečkog sveučilišta 1918. godine (vl. obitelj Bazijanac).

mora, ali dnevni ritam imao je svoj red s točno određenim vremenom rada i odmora. Ordinacija doktora Bazijanca bila je otvorena svakodnevno, pa i nedjeljom kada je, obično u prijepodnevnim satima, radio lakše operacije. Tek poslije nedjeljnog ručka slijedile su posjete prijatelja i rodbine. Ako posjetâ nije bilo, čitao je stručnu literaturu ili neku drugu zanimljivu knjigu.

Njegov dugogodišnji prijatelj Eduard Kreszinger iz Đurđevca prisjeća se: „*Kod objeda je uvijek obavezno bila jedna čaša dobrog vina i jedna jabuka. Jabuku je uvijek pojeo nakon ručka i volio govoriti da jabuka dobro dođe i na vino, kao i vino na jabuku. Jabuku je obavezno ogulio. Vrlo je rado jeo kokošju juhu. Kada bi bile neke fešte, juha od koke je morala biti obavezna. Svake godine slavili smo kod njega na terasi na Petrovo, tj. njegov imendan.*“

3. Liječnička praksa

Po završetku studija, dr. Bazijanac godinu dana stažira u Županijskoj javnoj bolnici u Bjelovaru. Kao mladi aspirant-liječnik počinje u praksi primjenjivati svoja znanja stečena u inozemstvu. Asistira u operativnim zahvatima kako bi postupno i samostalno, uz nadzor starijih kirurga, i sam obavljao iste zahvate. U “Uredovnoj svjedočbi” bolnice od 1. prosinca 1925. godine ravnatelj dr. Nikola Karlić napisao je između ostalog: „*Bio je marljiv, pouzdan i savjestan u službi, izvanslužbeno mu je vladanje bilo besprikorno, a postupak s bolesnicima uglađen i human.*“ Tih godinu dana stažirao je u prosekturi, internoj, kirurgiji, ginekologiji i primaljstvu, psihijatriji, neurologiji itd. Sve to itekako mu je bilo dragocjeno iskustvo u kasnijoj liječničkoj praksi.

Nakon toga dolazi u Đurđevac gdje je otvorio privatnu liječničku ordinaciju, 18. veljače 1926. godine. Ta prva liječnička ordinacija bila je u središtu Đurđevca, u Gajevoj ulici 8, nasuprot današnjeg Doma zdravlja. Istovremeno, obavljao je i dužnost voditelja Trahomske ambulante u Đurđevcu i kotarskog liječnika „merkura“, sve do kraja 1943. godine.

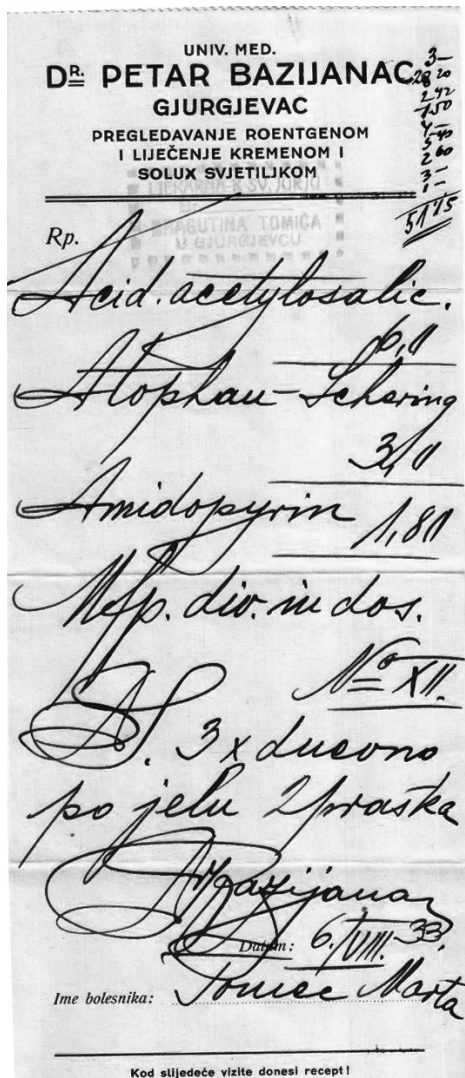
U Podravini i šire, vrlo brzo se pročulo o liječniku koji je drugačiji od ostalih, koji s uspjehom liječi mlado i staro, razumije se u sve bolesti, jednostavan je i pristupačan seo-

Sl.3. Braća Petar i Đuro Bazijanac 1933. godine
(vl. obitelj Bazijanac).

skom puku, a prije svega izvrstan dijagnostičar. Time je stekao veliku popularnost i broj pacijenata bio je sve veći. Dolazili su iz mnogih krajeva Hrvatske, pa čak iz Bosne i Hercegovine. S obzirom na brojnost pacijenata i udaljenosti iz koje su dolazili, na red se čekalo i po nekoliko dana. Takvi su pacijenti znali i noćiti u Đurđevcu. Pri kraju radnog vremena preostali su se pacijentima izdavali redni brojevi za idući dan kako bi mogli među prvima doći na red za pregled. Nepokretne pacijente rado je obilazio pješke, a one udaljenije konjskom zapregom. Nikada nije imao auto iako je imao mogućnosti priuštiti si ga, niti ga je znao voziti.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata ostao je raditi u Đurđevcu i nije mobiliziran ni u jednu vojsku. Razlog tome bila je posljedica bolesti iz djetinjstva. Cijelo vrijeme rata jednako je liječio i civile, i ranjene, i bolesne vojnike, bogate i siromašne doslovce se pridržavajući Hipokratove zakletve. Naravno da to nije bilo baš uvijek jednostavno jer je bilo i „osjetljivih“ situacija. Za njega je ranjenik bio pacijent bez obzira na uniformu. U tim vremenima, kada je u Đurđevcu bila ustaška vlast, potajice bi liječio partizane, a kad su u mjestu bili partizani, liječio bi sakrivene ustaške i domobranske vojnike. Samodisciplinu u svojem radu i nači-

Sl.4. Primjer Bazijančevog recepta (snimio: Z. Šabarić).

nu života nastojao je prenijeti i svojim pacijentima. Prema njima je bio strog, u smislu izvršavanja danih uputa i terapija.

Pored stalnog teoretskog usavršavanja, važnost je polagao i praktičnom usavršavanju. Stoga je u Beču 1948. godine specijalizirao manje operativne zahvate, u Zagrebu završio tečaj iz Kliničke i socijalne medicine, a kad god je mogao. odlazio je i na liječničke kongrese. Takvim znanjem i iskustvom mogao je obavljati manje kirurške zahvate, obavljati porode, ginekološke preglede, obučavati sestre i primalje, održavati tečajeve prve pomoći i druge poslove. Na pitanje otkud u narodu toliko velika popularnost doktor je odgovorio: „Ima više razloga. Najvažniji je svakako taj da detaljno pregledam svakog bolesnika, bez obzira s ka-

kvom bolešću dolazi k meni. Stavljam ga na roentgen, vadim mu krv, analiziram povijest bolesti, a pored toga dugo razgovaram o njegovom životu i teškoćama s kojima se susreće. Tako često otkrijem bolesti za koje ni ne pretpostavljam da ih ima.“

Doktor Bazijanac bio je uzor mnogim liječnicima, među kojima i dr. Dragi Novaku, (1933.-2011.), rođenom Đurđevčanu, koji ga je uvijek posjećivao za vrijeme dolaska u zavičaj, iz Bonna u kojem je imao Kliniku za rendgenodijagnostiku. „Od mog djetinjstva, već kao mali dečko u Đurđevcu, želio sam biti doktor - ono što je dr. Bazijanac. Zapravo nisam razumio što je medicina, želio sam raditi to što radi dr. Bazijanac - pregledavati i liječiti bolesne ljude. Što se tiče pregleda, to sam postigao, ali što se tiče liječenja, djelovanja kao liječnik, to do danas nisam postigao. Nisam postao liječnik kao dr. Bazijanac. Nisam onaj koji liječi, pomaže uistinu bolesnicima (ja im samo velim što imaju, postavljam dijagnozu, ali ne provodim terapiju). Slijedeći moj uzor zaostao sam na putu jer se je i vrijeme promijenilo. Dr. Bazijanac je za mene bio - Liječnik koji zna sve.“ - rekao je jednom dr. Drago Novak.

4. Kultumo-prosvjetni rad

U obitelji Bazijanac umjetnost i kultura općenito imale su važnu ulogu. Poznata je činjenica kako je imao bogatu biblioteku, prije svega stručnu (s područja medicine), ali i ostale knjige jer je shvaćao kako je knjiga nezamjenjiv izvor znanja u praksi i u svakodnevnom životu. Čitao je mnogo strane literature, na njemačkom ili mađarskom. Znao je i svojoj djeci čitati razne pripovijetke, osobito omiljenog mu Josipa Kozarca.

U Đurđevcu se rado uključivao u javni i kulturni život stavljajući na raspolaganje svoja znanja i sposobnosti. Godine 1954. u Đurđevcu se reorganizira knjižnica i čitaonica. Osnovan je Upravni odbor, a za predsjednika Nadzornog odbora izabran je dr. Bazijanac. Osim književnosti, volio je i likovnu umjetnost. Ponekad bi se prihvatio kista i naslikao sliku iz voljenog zavičaja.

5. Dom i ordinacija

Tridesetih godina 20. stoljeća, dr. Bazijanac je u Đurđevcu sagradio velebnu kuću koja

mu je bila dom i ordinacija. U njoj je živio i radio sve do svoje smrti, 1. srpnja 1981. godine. Bila je to tada vjerojatno najljepša kuća u Đurđevcu, zdanje na dva kata s prekrasnim vrtom, paviljonom i manjom gospodarskom zgradom. U prizemlju se nalazila ordinacija sa čekaonicom, soba za odmor, kupaonicom, kuhinjom i predsobljem, a na katu stambeni prostor. Ovako veliku zgradu nije sagradio samo radi vlastite komocije, nego i radi obavljanja liječničke prakse. U malom prostoru sigurno ne bi mogao živjeti s obitelji i kvalitetno obavljati poslove opće medicine, manje kirurške zahvate. Pored toga tu se nalazio rendgen i priručni laboratorij.

Ordinacija je bila veličine cca 30 m². U njoj se nalazio radni stol, stol s instrumentarijem za obavljanje laboratorijskih pretraga (koje je sam obavljao). Pored toga, tu se nalazio ginekološki stol, u sredini rendgenski aparat (na kojem je obavljao preglede pacijenata). U ordinaciji mu je uvijek bio uključen radiouređaj kako bi stalno pratio vijesti i slušao glazbu koju je volio. Iako je mogao među prvima u Đurđevcu imati i televizijski prijamnik, nije ga želio, govoreći kako uz TV čovjek samo sjedi i dangubi. S pacijentima je bio izuzetno strpljiv i pregledi su trajali dugo, po pola sata i duže. Iako je zgrada dominirala ovim prostorom, mještane i pacijente najviše je impresionirala okućnica. Izuzetno je volio prirodu, posebno cvijeće i ukrasno drveće. Takvo okruženje bilo mu je i potrebno jer nikada nije koristio godišnji odmor.

6. Crtica iz života dr. Bazijanca

Doktor Bazijanac bio je poznat kao čovjek sklon šali. S pacijentima je razgovarao „domaćim govorom“, razumljivim, s jasnom dijagnozom i uputama. Upravo ta doza humora često je puta bila ohrabrujuća i stimulativna za pacijente kako bi se više posvetili sebi, svojem tijelu i pravilnom načinu života.

LEŽANJE V GRABI. Bilo je naravno i nezadovoljnih pacijenata koji nisu uvažavali njegovu dijagnozu (uostalom, kao i kod svakog liječnika) i kojima nije bilo pomoći. Mnogima od njih glavni je uzrok smrti bio alkohol. Na takve primjedbe znao je reći: „Nije on vmrlzato kaj je puno pil, nego zato kaj je preveč v grabi ležal!“

GRAJ I ZELJE. Kako je jasno i slikovito riješio problem svoje sestre Cile zabilježio je u jednom svojem tekstu Martin Mihaldinec: „Znaš Pero, neznam kaj bi napravila, dok jem graja strašno me napuhava.“ - „Cila, onda najjesti graja. - Je i zelje me napuhava. - Onda najjesti ni zelje.“

ČEKAONICA - ORDINACIJA - ČEKAONICA. Doktor je bio smiren čovjek, govorio polako i nikad nije povisio glas pogotovo na pacijenta. Za svaku je situaciju našao rješenje. Kako se u čekaonici, ali i ispred kuće znalo satima čekati na red, jednom prilikom veći broj nestrpljivih pacijenata ušao je istodobno u ordinaciju. Jasno da nije mogao raditi pojedinačno sa svakim od njih. Nije od toga napravio neki veliki problem, nego je lijepo zamolio pacijente da mu pomognu iznijeti radni stol u hodnik u čekaoniku. Kada je stol premješten reče: „Eto tako, sada je ovdje ordinacija, a tamo čekaonica.“

Sl.5. Bazijančeva kuća i ordinacija, a danas Područna škola za djecu s teškoćama u razvoju (snimio: Z. Šabarić).

OPANKI. Smisao za šalu naslijedio je o svojeg oca. Dr. Ivan Golub, svećenik, poznati teolog i sumještatin, u svojim nadahnutim zapisima i sjećanjima na zavičaj, također spominje duhovitost oca i sina. „Sjećam se Vašega oca. Kao dijete išao sam s mamom k njemu. Ona je išla kupovat opanke. Jedanput je upitala: - Je l' su dobri, je l' se ne budu brzo razdrli? A japok su joj rekli: - Dok deš doma obesi je na stenu i nigdar se ne budu razdrli. I još se sjećam kako je Vaš otac dolazio u sakristiju na misu, a ja sam bio ministrant, i kako je župniku znao reći: - Velečasni imanas sakakvejov: imanas lepi, a imavas mrski.“

HOZENTREGERI. Poznati đurđevački učitelj, novinar i zafrkant Andrija Turković - Pajdaš Jendraš - poznavao je dr. Bazijanca pa

Sl.6. Bazijanec u svom domu (vl. obitelj Bazijanec).

je i sam zapisao neke doktorove „pakosti“. Jedan od pacijenata bio je domaći trgovac Ivina koji mu se požalio da je bolestan i toliko smršavio da su mu počele hlače spadati. Doktor ga je pregledao i napisao recept kojim ga je uputio starom pedantom ljekarniku Tomiću. „*Takvom lijeka mi nemamo!*“, reče apotekar bolesnom trgovcu. Trgovac Ivina začuđen pogleda apotekara, a potom i recept na kojem je pisalo: „*Jedan par hozentregera.*“

ABORTUSI. O potajnim abortusima i drugim ljubavnim „nezgodancijama“ nekad se govorilo kao i danas. U vrijeme kad je dr. Bazijanec sagradio velebnu zgradu u Đurđevcu, u posjet je došao mjesni župnik Jakup i u šali rekao: „*Petrina, toga so sanatorija se sami abortusi zezidali! - Ak ti tak misliš, onda ova šanta, dva obloka i četiri reda cigli so tvoji!*“, flegmatično mu je doktor odgovorio.

SPOLNE BOLESTI. U Đurđevcu su se i nekada znale dečkima „zalomiti“ pokoje spolne bolesti koje je doktor znao efikasno liječiti i izliječiti. Jednom je oboljelog muškarca upitao: „*Je l' bom lečil na tri pot ili jempot? Ak' bom lečil odjempot, to bo skupleše. - Doktore, najempot, neje važno kaj košta!*“ Pa neka sada netko kaže da su Podravci škrti.

BOLOVI U ŽELUCU. Jednom je na pregled došao pacijent žaleći se na bolove u želucu. Iskusni je liječnik odmah procijenio da se ipak ne radi o nekoj ozbiljnoj bolesti pa ga upitao: „*Je l' Vas boli dok se pritisnete na želudac? - Je, gospon doktor, onda me baš boli. - Onda si najte tiskati želuca!*“, odgovori Bazijanec.

7. Radioemisija „Dr. Petar Bazijanec vam savjetuje“

Sedamdesetih godina 20. stoljeća jedna od najslušanijih emisija Radio Đurđevca bila je „Dr. Petar Bazijanec vam savjetuje“. Emitirala se nakon nedjeljnog ručka, poslije 13 sati kada su se Podravci, i svi oni dokle se ova radio-stanica čula, okupljali pored radio-uređaja i slušali korisne savjete liječnika. Biraio je najaktualnije teme koje su tog časa bile korisne za pučanstvo, prilagođavajući predavanje slušateljima jednostavnim govorom. Tako je i običan seljak u vrijeme nedjeljnog odmora mogao saznati kako se čuvati od pojedinih bolesti, čak i sam zaključiti o kojim se simptomima radi. Predavanja su redovito bila prožeta duhovitim asocijacijama, a završavala imendanskim čestitkama svim slušateljima koji su nosili ime sveca tog tjedna.

Bilo je tu naravno i duhovitih i „podbadačkih“ osvrtas druge strane, poput ovih koje sačuvala Zlata Kopas iz Šemovaca. „*Gospon doktor Bazijanec, pozdravlja Vas Tomina Vrbanec, veliki pijanec z Petaranec. Vrlo mi je bilo žal, kaj se neste na moj poziv odazval. Na proščenju vrlo je lepo bilo jer se plesalo, jelo i pilo. Korenići so nam tak bog i bogne igrali kaj smo mi s petami se v prsnice ritali. Bili so došli i pečenjari. Pekli so krvavice, to je bilo samo za one koji so imali vrtoglavice. Voća i povrća po Vašem receptu bilo je dosta svima, tako da smo imali i vitamina. Takvo veselje neso Peterančani nigdar na Petrovo imali, a to zato jer so popularni Korenići igrali. Gospon doktor, Vi ste se meni zgovorili po bečki, a mi smo jeli i pili dok so nam se pred jošima hitali svečki. A za sad nikaj više, iz Peteranca Tomina Vrbanec Vam piše.*“

Naravno, bilo je to u doktorovom stilu pa je on znao isto tako uzvratiti. U predavanjima se obavezno osvrnuo na blagdane i običaje kroz godinu, bez obzira bili vjerski ili državni i čestitao taj dan ili događaji na svoj način. „*Nadošla je jesen, a snjome i Martinje, kada bude Martin po starodrevnom običaju svih naših goričara okrstio mošt i pretvorio da u kiseli vince koje bude grijalo lice, a ako se previše cmrkne tada se u glavi smrkne, a dogodi se koji puta, da gdje koji vinski pajdaš ako previše cmrkne, da se putem kući po zimi smrzne i crkne. Zato sam vam uvijek savjetovao da se ne podajete pijančevanju, nego samo za*

vrijeme jela malo vincem krijepite. A vama svima sutrašnjim svečarima, pajdašima Martinešima i gdje kojim rijetkim ženskim Martinama želim dobro zdravlje, miran, sretan i zadovoljan život uz pokojku čašicu dobrog vina (a ne direktora, koji tobože rasvijetli pamet poput reflektora, ali ju poslije opet skmiči) no bez repetiranja. Živjeli!“

8. Zaključak

Dr. Bazijanac bio je, nedvojbeno, najznačajniji liječnik i zdravstveni prosvjetitelj đurđevačkog kraja iz više razloga. Svoje liječničko zvanje, stečeno na tada najboljem studiju medicine u Beču, stvorilo mu je realne pretpostavke za nastavak karijere u drugim prosperitetnijim i razvijenijim sredinama, pa i u inozemstvu. Međutim, uvijek se osjećao dijelom podravskog kraja, osjećao je potrebu pomoći svojim Đurđevčanima i Podravicima kojima je u to vrijeme nedostajala institucionalna medicinska pomoć i zdravstvena edukacija. U dušu je poznao domaćeg čovjeka sa svim njegovim vrlinama i manama, lošim higijenskim navikama, ali i loše organiziran zdravstveni sustav. Nije mu bilo teško komunicirati s priprostim ljudima i spustiti se na njihovu razinu, pritom se šaleći s njima. Humor je svjesno unosio u svoju liječničku praksu kako bi pacijent što lakše i razumljivije shvatio prevenciju, stanje bolesti i liječenje. Ubrzo je postao omiljen „gospon doktor“ koji je našao rješenje za sve tegobe i bolesti. Smatran je narodnim liječnikom. U praksi je uvažavao i primjenjivao i tradicijske načine liječenja, ali i tadašnja najnovija medicinska dostignuća. Bio je izvanredan dijagnostičar, imao je vlastiti RTG, laboratorij, tako da je mogao izvoditi i manje kirurške zahvate. Zahvaljujući tome, dobar glas o doktoru Bazijancu širio se diljem Podravine, pa i inozemstvom. Nakon spomenute memorijalne izložbe o njegovom životu i radu u Domu kulture krajem 2011. godine, u njegovoj nekadašnjoj kući i ordinaciji uređuje se spomenkutak gdje će biti izloženi medicinski instrumenti i pomagala te dokumentarni materijal, kao trajno sjećanje na omiljenog đurđevačkog liječnika.

Na kraju navodim citat dr. Joze Serdarušića, svojevremeno ravnatelja Doma zdravlja u Đurđevcu: „Ne zaboravimo liječnike koji su zna-

čajni za razvoj zdravstva i zdravstvene zaštite pučanstva, za razvoj medicine uopće. Dr. Bazijanac bio je glavni pokretač i inicijator bolje organizacije rada i poboljšanja zdravstvene zaštite u najširem smislu u ovom dijelu Lijepa naše domovine. Njegova ljudska vrijednost i dimenzije liječnika praktičara može poslužiti za primjer današnjim i budućim generacijama jer nam je svojim radom ukazao na vrijednost prijateljstva, skromnost i poštenja, radinosti i čovjekoljublja. Voljeli su ga svi koji su ga poznavali, osobito njegovi pacijenti, uvijek ugodan sugovornik, smiren u dijalogu, uvijek spreman na pomoć, bilo liječniku, bilo za humanitarnu pomoć preko Crvenog križa čiji je i osnivač u našem gradu, bilo ljudsku uopće smislu riječi. Odlikovao se velikom ljubavlju prema ljudima i brigom za njihovo zdravlje. Čitav njegov život bio je usmjeren pomoći bolesnom čovjeku, poboljšanju zdravstvene zaštite pučanstva đurđevačkog kraja i šire. Dr. Bazijanac nije iznevjerio svoju zakletvu, dostojno je zastupao svoju profesiju, zato ga se treba sjetiti i barem na ovakav način odati mu priznanje. Volio je hrvatsku domovinu, posebno ravnu Podravinu u kojoj je proveo praktički cijeli svoj život.“

Literatura

- BAZIJANAC - KOROMAN, Nada: *Utjecaj dr. Bazijanca na izbor zvanja dr. Novaka*. // Ispod duge most (Miriam Sperber, Vladimir Cvetnić ur.), Čakovec, 1998.
- MIHALDINEC Martin: *Dr. Petar Bazijanec, liječnik i zdravstveni prosvjetitelj (1898.-1981.)*. // Hrvatski kajkavski kalendar 2000 (ur. Zvonimir Bartolić), Čakovec: Matica hrvatska Ogranak Čakovec, 1999.

Izvori

- Arhiva obitelji Bazijanac - Koroman.
- Arhiva obitelji Bazijanac Rosović.
- Arhiva obitelji Filjar.
- Arhiva obitelji Moslavac.
- Đurđevački vjesnik.